

Meidoorn

René de Clercq

bron

René de Clercq, *Meidoorn*. L.J. Veen, Amsterdam 1925

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/cler016meid01_01/colofon.php

© 2016 dbnl

Het is zoo schoon zich één te weten

Het is zoo schoon zich één te weten,
in 't wonder van een hemelsch vuur,
al 't andre, al 't andre te vergeten
en God te zijn een aardschen duur.

Te schenken mild en mild te ontvangen:
te omarmen wat men hoog aanbidt,
en eeuwig eeuwig te verlangen
naar wat men eeuwiglijk bezit.

De zomers gaan, de winters komen;
de jaren jagen, ijlen heen;
doch waar de zuivre sterren stroomen
is ook het licht der zielen één.

Eerste sneeuw

- Eerste sneeuw...

Weer een jaar, weer een eeuw
gescheiden, gescheiden leven!
Ach, was ik weeldewarm
in uwen arm,
mijn lust,
in uwen arm gebleven!

- Liefste mijn,

laat het sneeuwen en donker zijn,
maar licht in uw gedachten.
De Lente hangt in 't oost.
Dit zij uw troost,
mijn lust:
De sterke boomen wachten.

In het heilig licht der smart

- In het heilig licht der smart
uw oogen branden.
- Laat mij uw hoofd en handen,
laat mij uw diepste hart.

- Kunt gij niet zalig zijn
dat gij mij kust in tranen?
- Liefste, mij droef te wanen!
De hoogste lust is pijn.

De mist, die uit me regent

De mist, die uit me regent,
werd in mij
opdat mijn smart gezegend
en werkend zij.

De mist, die uit me regent,
valt zoo diep.
Hij heeft de zon bejegend,
die brandend schiep.

Mijn schamel vuur brandt langzaam uit

Mijn schamel vuur brandt langzaam uit.
De deur is dicht, het venster sluit,
de lampen zindren.
Hoe rustig droef is mij dit uur
van zeldzame eenzaamheid, als vuur
en licht vermindren.

Niet meer in 't zomersche gewelf,
den hemel zoek ik in mijzelf,
doch vruchtloos, vruchtloos.
De schaduw grauwt, het duister groeit.
De laatste vlam is uitgebloeid,
en sterft geruchtloos.

Ach, of gij plotsling binnenkwaamt,
mijn hoofd in uwe handen naamt
en aan bleeft staren;
of wij een enklen donkren stond,
oogen in oogen, mond aan mond,
te zamen waren.

Ria, Ria, al mijn licht!

Als ik zal gestorven zijn

Als ik zal gestorven zijn,
leg mij af en houd de wake.
Dat geen vreemde mij genake;
uwen doode deed het pijn.

Als ik zal gestorven zijn,
kus nog eens mijn mond en handen.
Weet mijn liefde, om hoogst te branden,
in haar God geborgen zijn.

Zinkt mijn lichaam zielloos neer

Zinkt mijn lichaam zielloos neer,
geef het aan zijn moeder weer.
Als de twijgen die verdorden,
laat het aarde in aarde worden.

Duld geen treurzang op mijn graf,
weer geen kruid met steenen af;
dat nieuw groen naar boven groeie
en mijn hart in rozen bloeie.

Regendroppeel op de ruit

Regendroppeel op de ruit
blijft een aarzling blinken,
kiest een andren droppeel uit
om te zaam te zinken.
Regendroppeels schouw ik aan;
voel twee levens ondergaan.

Heilige driften jagen

Heilige driften jagen
vuur in mijn hart, vuur in mijn borst.
Ik drink de sneeuw der hagen
en brand van dorst.

Fel uit de vuist des zomers
trilt in mijn hart de zonneschicht.
De droom der schoonste droomers
krijgt bloed en licht.

Werelden wil ik omhullen
rood van zon, blank van sneeuw,
en het wijd begeer vervullen
der komende eeuw.

Die den dag door aan me dacht

Die den dag door aan me dacht,
met mijn angst uw angsten suste,
wel te ruste.

Blauwen zuiver zij de nacht.
Neder dauwe sterrenpracht.
Engel, die mijn voorhoofd kuste,
wel te ruste.

Houd de kracht
die ons heil te zamen bracht:
liefde, liefde, onuitgebluschte!
Wel te ruste.

De dag is uit den nacht gegaan

De dag is uit den nacht gegaan
met vreemde klaarten
en wolkgevaarten.
Mijn liefste, zie mijn zorgen aan.

Mij drijft het hart, mij drijft de geest.
Ik ga beladen
met zware daden;
maar angst om liefde drukt mij meest.

Is mij om strijd geen rust gejongd,
ik wil mijn leven
en liedren geven
om de eeuwge bloeme van uw mond.

Nachten stroomen

Nachten stroomen,
vol stergeruisch,
over de boomen
over mijn huis.

Blauwten wiegelen,
klaar van goud,
over de spiegelen
die ik houd.

Korte liedjes hoor ik ger'n

Korte liedjes hoor ik ger'n,
korte liedjes klaar van kern,
vol van hoogen zin,
met een hart er in,

Korte liedjes hoor ik ger'n,
liedjes die daar staan als sterr'n
in den blauwen nacht
van een schoon gedacht.

Bloed ziet

Bloed ziet
in mijn lied.
De vlam is luid.
Mijn hart brandt uit.
Is mijn eeuwig het eeuwig niet?

Mocht mijn eeuwig het eeuwig zijn,
Liefde, om uw lamp te voeden,
wil ik eindeloos verbloeden
in zuivre pijn.

Uw schoon verlangen wekt mijn lust

Uw schoon verlangen wekt mijn lust
tot trekken zoo de vogels doen,
totdat ik voor uw venster rust
en liedren werp in 't groen.

Ik zit te slaan, te slaan, te slaan,
zoo hoog dat gij uw vleugel sluit
en blozend in het raam komt staan:
'God, is de winter uit?'

Wie denkt er nog aan donkren tijd,
aan sneeuw die waaide, sneeuw die viel?
Zie, hoe de boomgaard staat verblijd
in 't bloeien van uw ziel.

Met een zoet, zoet liedje wil ik vinden

Met een zoet, zoet liedje wil ik vinden
de liefste mijn.
Zij zal het hooren in den klaren
in den zonneshijn.

Een zoet, zoet woordje zal ik binden
in haar oort,
dat zij het altijd in den klaren
in de zonne hoor.

Mijn hart spant op den dag

Mijn hart spant op den dag,
een zon onuitteblusschen,
zoodat ik eeuwig kussen
en eeuwig branden mag.

Mijn hart spant op den dag.
De wereld wil ik beuren
en trotsch de nachten scheuren
die schitteren voor mijn lach.

Zie ik uw heerlijke oogen branden

Zie ik uw heerlijke oogen branden
en op uw mond het bloeien van uw bloed;
ik houd den hemel in mijn handen,
ben god die geven moet.

Uw sterke liefde diep indachtig
en 't zonnehart dat al mijn wonden heelt,
word ik een nieuwe wereld machtig
en schep hem naar uw beeld.

Den sluimer, die veel smart verborg

Den sluimer, die veel smart verborg,
doorscheurt de nachtwind met een ruk
Ik lag te droomen van geluk.
Thans staar ik in mijn zorg.

Verlangen heeft mijn lust verreind,
de daden van mijn dag vergroot.
Wild jaagt mijn leven naar het eind:
het wonder of den dood.

Hadt gij mijn oogen dicht gekust
eer ik mij neerlegde in mijn smart!
Voelde ik uw hartklop op mijn hart,
Ria, mijne rust!

Als eenmaal boven ons bestaan
voorgoed dezelfde hemel spant,
mag dan de nacht met stormen slaan,
wij sluimeren hand in hand.

Wat is 't dat gij in handen houdt?

- Wat is 't dat gij in handen houdt?
- Een hart van zuiver zonnegoud.

- Moet gij zoo hard dat harte slaan?
Ach, laat het zindrend in zich staan.

- Het hart is mijn, mijn!
Moet altijd luid en brandend zijn.

- En als het harte breken mocht?
- Ik heb daarin uw ziel gezocht.

Mijn schrede is zwaar

Mijn schrede is zwaar, mijn hart is woest,
alsof ik mijn liefde begraven moest.

In winteraarde voel ik mij delven
diep voor mijn liefde, diep voor mij zelven.

De mensen treden hard op hard...
Mijn arme, trotsche menschenhart!

Zoo gij niet van vreugden straalt

Zoo gij niet van vreugden straalt,
zoo wat purpren grauwe en griede,
niet als zon ter ziele daalt,
uwe liefde was geen liefde.

Weet dat liefde oneindig bloedt,
weet dat liefde oneindig pijnigt.
Doch alleen dat licht is zoet
dat de liefde heeft gereinigt.

Liefste, haat de nachten niet

Liefste, haat de nachten niet.
Heeft de rust geen zachte deugden?
Nacht is als een schoon verdriet
tusschen hooggespannen vreugden.

Scheiden beiden land en lot,
niets kan mij zoo ver ververren,
of ik voel uw Ziel in God
en het rijk geluk der sterren.

Boomen heen- en wedergaand

Boomen heen- en wedergaand
zonder loover
voor het blauw.
Korte maand, lange maand!
Komt gij over,
ruischend over,
Lente komt... Kom gauw.

Mijn schoon geluk

Mijn schoon geluk, mijn schoon geluk,
als ik u aan mijn harte druk,
van al de donkre droppen
is daar geen dropken in mijn bloed,
dat zich niet spoedt, dat zich niet spoedt,
om op uw hart te kloppen.

Mijn schoon geluk, mijn hoog genoot,
noch wolkenbloei noch rozenrood
doorstroomt zoo lief verlangen
gelijk er trillert door mijn lied,
wanneer het uit de torens schiet
en vóór uw ziel blijft hangen.

Brood aan àl geboomen!

Brood aan àl geboomen!
Geen meesters op de wereld, ook geen slaven!
Doch vrijheid, schoonheid, liefde?...
    Uitverkoomen,
godlijk zijn uw gaven.

Een schoon verlangen is ons leven

Een schoon verlangen is ons leven,
een varen naar een hooger heil.
Wij volgen vast voor wind gedreven
de gouden spanning van het zeil.

Hoe zwaarder of de baren zwellen,
te rijker scheurt hun volle vorm;
en dreigt der heemlen nacht, wij hellen
elkander tegen in den storm.

Is hier, is hooger onze haven?
Die vraag heeft nooit mijn hart benauwd
Het beste wat de goden gaven
is liefde die haar licht vertrouwt.

Al de liedren die ik ken

Al de liedren die ik ken
troosten niet
als ik krank en treurig ben
om dat éene, éene lied.

Ach, dat éene, éene lied,
dat ik hoog vermoed,
en mijn hemel soms doorschiet
als een ster die bloedt.

Zoo moede, moede, moede

Zoo moede, moede, moede,
heb ik geen kracht bevonden.
Het stroomt van alle wonden
waaruit mijn hart ooit bloedde.

Veel stemmen hoor ik spreken,
moet dieper staan en luisteren,
in dagen die verduisteren,
in nachten die verbleeken.

Mijn nemen schijnt genomen,
mijn laten een bedelven;
en toch kiemt in mijzelf
wat worden moet en komen.

Gedijen moet ten goede
mijn strijden en mijn zorgen.
Doch heden nog en morgen
ben ik zoo moede, moede.

De mensen regenen van mij af

De mensen regenen van mij af
gelijk de bladeren van een boom.
Aan mijne voeten is hun graf,
maar in mijn hart een groene droom.

Zal ik mijn trots
ontmoedigen
om de ooglooze oogen van de wereld?
Traan die perelt, bloed dat perelt,
glinstert in mijn strijd, den bloedigen,
naar dieper liefde, bloeseming Gods.

Waartoe, waartoe

Waartoe, waartoe
elke stap dien ik zet, elke val dien ik doe?

Ver schrijdend baan ik zelf mijn baan.
Een sterke mensch leert eeuwig gaan.

Wanneer, wanneer
zijn de dagen daar dat ik sterven leer?

Sterven kan ik iederen dag.
Dies leef ik wat ik leven mag.

O een hoop die groent

O een hoop die groent,
een zon die zoent,
en liefde die kan dragen!
O 't beste wat het leven heeft:
zielseigen dat men geerne geeft
en nooit terug wil vragen!

Ik weet een schat
ter torenstad
in 't land van mei en morgen.
De schat is mijn, het land is mijn,
moet altijd luid en brandend zijn.
Daar zal mijn hart voor zorgen.

O een hoop die groent,
een zon die zoent,
en liefde die kan dragen!
Zoowaar als God de sterren stuurt
het godlijke onzer nachten duurt
een eeuwigheid van dagen.

Niet hier ter heide

Niet hier ter heide dwalen mijn gedachten,
hivrig op het donker dat de baan omringt.
Ter verte vaart mijn hopen,
helder in de nachten.
Mijn ziel is in uw ziel en zingt.

Omhoog ik schouwen zie de sterren komen,
lieflijk om de liefde die hun stroom beviel.
De heemlen hebben mijn, ik heb
hun gang vernomen.
Niet hier... Mijn ziel is in uw ziel.

Waar de liefde vliegt

Waar de liefde vliegt
houdt geen macht haar tegen.
Land bedriegt noch zee bedriegt.
Hemel wijst de wegen.

Eeuwig duurt de duur
van een druk der handen.
Doode sterren vatten vuur
om ons laaiend branden.

Schoon, na schoon geweld,
heerscht een donker zwijgen,
en de goden zien versted
hoe de menschen stijgen.

De vogel die naar 't Zuiden trekt

De vogel die naar 't Zuiden trekt
heeft mijn verlangst en lied gewekt
naar schooner Scheld en torenstad.
Daar strijdt mijn volk, daar woont mijn schat.

Al wordt de winter kil en grauw,
groen blijft mijn hoop en warm mijn trouw,
of ook een koning mij verbant,
ik houd mijn volk, ik zie mijn land.

Ik zie mijn land, ik houd mijn volk,
de sterke zon verdooft geen wolk,
geen hemel liegt, geen zee bedriegt,
alwaar des harten vogel vliegt.

De vogel kweelt zijn eigen lied.
Mijn zingend Vlaamsch vergeet ik niet,
de schoone Scheld, de torenstad,
mijn duurbaar volk, mijn lieve schat.

Wie voor liefde leeft

Wie voor liefde leeft
leeft van schoon verlangen,
dat wie alles geeft
alles zal ontvangen.

Wie voor liefde leeft
voelt de goden zullen
waar hij hoog naar streeft
om henzelf vervullen.

Mijn lichaam viel

Mijn lichaam viel.
Mijn hart brak zonder zeer.
Ik vind mijzelf niet meer.
Waar is mijn ziel?

Hoog, hoog,
waar nimmer stervling vloog
vat ik den zuivren boog...
God, zalig of verniel.

Is dit der aarde wet

Is dit der aarde wet
dat hoogste lust
verzinken moet in smart,
geen wonder redt
mij, die op bloeiend hart
Gods schoonheid heb gekust.

Heeft echter liefde kracht
van zegen, voor
wie donkere drift bestrijdt,
zoo gaan mij dag noch nacht
in leed te loor.
Gods vreugde duurt altijd.

Mijn schouwen in de wereld

Mijn schouwen in de wereld wordt zoo vreemd.
Ik voel niet dat hij geeft, wel dat hij neemt.
Mij straalt door last en liefdelooze logen
slechts waarheid uit de zon en Ria's oogen.

Slechts waarheid uit de zon en Ria's oogen.
Mijn arme volk, ik ben om u bedrogen.
En toch, ik wil dat gij mij alles neemt.
De wereld in mijzelven wordt zoo vreemd.

Scheiden, beiden

Scheiden, beiden,
scheiden, bruid!
Ach, wanneer is 't scheiden
uit?

Steden, wouden, heiden,
Lente en Winter tusschen ons.
Doch waarom wij schreiden
weet de hemel boven ons.

Scheiden, beiden,
scheiden, bruid!
Ach, wanneer is 't scheiden
uit?

Het regent en de verte is blauw

- Het regent en de verte is blauw.
Mijn liefste, kom voor 't avondgrauw.
Op uwe komste wacht ik, wacht,
den regennacht, den wreedten nacht.

- Ik laat u niet in angsten staan.
Voelt gij mijn voeten, hoe zij gaan?
Hooft gij uw hart, gij hoort het mijn.
De regen kan zoo luid niet zijn.

Wiens geluk is hooger

Wiens geluk is hooger dan het onze? Wiens?
Vraagt wie opstijgt dat de weg zich evene?
Ons is de rouwsmart van de nageblevene,
met telkens weer de vreugd des wederziens.

In ons leven ligt het schoone van den dood;
in den dood het schoone van ons leven.
Gij hebt u gansch, ik heb mij gansch gegeven.
Daarom is onze liefde goed en groot.

Gelukkig wie voor allen tijd

Gelukkig wie voor allen tijd
zichzelf gegeven heeft
aan eene die hem eendre trouwe
toe kan dragen,
die voelen kan één ziele zon van zijne dagen,
en sterven mag terwijl zijn liefde leeft.

Gelukkig wie voor allen tijd
geen andre wereld weet
dan wat gebeurt in 't eene hart en in het andre,
dat is al eender, eender, of het al verandre,
en schoon, dat hij om licht den dag vergeet.

De halve maan, de helft der sterren

De halve maan, de helft der sterren,
en alles klaar, zoo klaar, zoo klaar.
Nacht nachtegaalt uit stille sperren.
Mijn hart is daar.

De halve maan, het licht vol duister,
en alles vroom, zoo vroom, zoo vroom,
Nu wensch ik niet dat liefste luister,
maar dat zij droom'.

Zijt gij uitgebloeid

Zijt gij uitgebloeid,
liedren lang doordacht
en ineens geschapen,
blijft, ach, blijft gekust.

Is de dag vermoeid,
lieflijk wenkt de nacht,
laat hem slapen, slapen,
in haar donkre rust.

Zware wolken schuiven open

Zware wolken schuiven open
voor een hoge blauwte.
Andre wolken schuiven toe
en grijpen naar de maan.
Donker licht doorscheurt mijn ziel,
waar, in de grauwte,
voor den naderenden storm
een nachtegaal wil slaan.

Zal treuren ik

Zal treuren ik
bij schoon verlangen?
Ben ik niet liefdomvangen
elk oogenblik?

Bevrijd geluk,
ik weet u naderen.
De roos is in de bladeren
en noodt me dat ik pluk.

Om liedren, dansend in uw oogen

Om liedren, dansend in uw oogen,
om kussen, bloeiend om uw mond,
ik kom, ik kom tot u gevlogen
in éenen dag de wereld rond.

Met tranen waar de vreugd in perelt,
vol zuiver vuur, vol zuivre pijn,
in één, in één dag om de wereld!
Ik móet uw licht, uw zonne zijn.

Een ieder lied dat brandt

Een ieder lied dat brandt
ter bronne,
ik draag het als een zonne
op reine, sterke hand.

Niet scheuren kan mijn ziel,
niet delen,
voor éene, niet voor velen,
is elke vonk die viel.

Schoonrood beroosd

Schoonrood beroosd
is weer de meidoorn daar.
Laatstleden jaar
heeft hij mijn hart getroost.

Van 't blauw gewelf
valt thans een milder licht,
Zacht bloeit mijn dicht
gelijk de meidoorn zelf.

Ons stil geluk
vergeet den meidoorn niet,
Dank ruischt dit lied:
geur rijklijk en verruk.

Voor wie staan al de linden

Voor wie staan al de linden, al de berken groen?
Voor wie zijn de kastanjen éene pracht
van blanke kegels?
Voorwie druipt van de berken gloeiend brons?

Mijn schoon geluk, zoo maakt de liefde koen
dat ik wel voele óns is een schat gebracht
een overvloed die stroomt om alle wegels.
Voor óns bloeit alles, alles bloeit voor óns.

En zoo volzalig is mijn ziel
in 't streelen van uw ziel,
en zoo vol licht, vol jeugd,
dat ik mijn wezen voel doorbruisen
van den zang der zon, moet ruischen,
ruischen, ruischen,
al sidderend al den dag om éene vreugd.

Te wandelen onder uw bloemen

Te wandelen onder uw bloemen,
boomen en struiken,
uw levende bloemen die roeren
met de twijgen;
te luisteren naar uw ruisching,
rijker geur te ruiken,
en stil te staan voor schoonheid
die doet zwijgen.

Te wandelen onder uw bloemen,
blinkend uit de bladeren,
die, met der aarde liefde
en 't leven van de winden,
zoo vrijlijk los en hoog
den blauwen hemel naderen,
en in het eigen hart denzelfden bloei te vinden!

Wiegelt, wiegelt, goudregen,
kastanjen, seringen,
zwartroode schermen van den meidoorn, wiegelt,
Mijn liefste buigt naar water,
dat uw schoon weerspiegelt,
al wandelend, wandelend door herinneringen.

Waarheen, waarheen? Waartoe, waartoe?

Waarheen, waarheen? Waartoe, waartoe
De witte wind holt vast vooraan.
Het is geen gaan,
maar jagen dat ik doe.

De schaduwen dansen voor mij uit,
en wil ik wel, of wil ik niet,
een ruischend lied
wordt spelende mijn buit.

De vrije wereld zwerf ik door,
door hei en wei, langs kant en kust,
en tril van lust
als ik een jager hoor.

De wereld wentelt in den dag

De wereld wentelt in den dag
en maakt zijn eigen nacht.
Niet anders mijne ziel.
Zoo dikwijls heeft een harde lach
mij zoeten traan gebracht,
die onder sterren viel.

De wereld ware een wijd verdriet
was liefde niet.

Donker smachten

Donker smachten
foltert mij.
Schoone nachten
gaan voorbij.

Nachtegalen
orgelen rood.
Sterren stralen
mijn harte dood.

Kus mijn hart op mijnen mond

Kus mijn hart op mijnen mond,
kus mijn bloeiend hartebloed,
dat ik, aadmend, elken stond
aan uw liefde denken moet.

Ach, wat heb ik aan het licht,
aan des hemels blauwe pracht,
als uw vriendlijk aangezicht
stralend mij niet tegenlacht?

Eer ik uwen dag begin,
eer mijn eigen avond zwart,
waaie uw zachte ziel er in,
liefste, kus mij mond en hart.

Kus mijn hart en kus mijn mond

Kus mijn hart en kus mijn mond
dat ik kan slapen in den grond.

Vergeet niet dat ik wacht,
vergeet niet dat ik wacht,
tot middernacht.

Keer tot mij uw aangezicht,
als ge naast mij te rusten ligt.
De nacht is lang.

Zoo zacht kan het niet regenen

Zoo zacht kan het niet regenen
of zachter gaat mijn gang.
Ik weet veel schoone wegen en
gij kent ze, kent ze lang.

Zoo zacht kan het niet regenen
of zachter ruischt dit lied.
Dat zal u zoenend zegenen...
't Regent en 't regent niet.

Kom toch, zonneken

Kom toch, zonneken, word luid.
De zwaluwen trekken.
Mijn hart wil op, mijn hart is uit.
Kom toch, zonneken.

Wie zal mijn vlucht beteugelen,
mijn stormen naar het Zuid?
De zwaluwen trekken.
Zon, word luid,
werp goud door wolk en vleugelen.

Ik hoorde mijne ziele groeien

Ik hoorde mijne ziele groeien,
te nacht, te nacht.
Dat was een spruiten, was een bloeien,
Dat zong zoo zacht.

Ik hoorde mijne ziele groeien,
te nacht, te nacht.
Dat werd een ruischen, werd een loeien.
een storm van kracht.

Ik had geen leed, ik had geen zorgen,
te nacht, te nacht.
Toen ik ontwaakte heeft de morgen
dit lied gebracht.

Zoeteken, leg uw kopken dicht

Zoeteken, leg uw kopken dicht;
laat mij staren, staren.
Zoeteken, leg uw kopken dicht;
laat mij staren in uw licht.

Zoeteken, nog een handedruk,
eer wij slapen, slapen.
Zoeteken, nog een handedruk
eer wij slapen in geluk.

Zoeteken, droom, ons kindje is zwart,
sterren komen, komen.
Zoeteken, droom, ons kindje is zwart,
sterren komen uit Gods hart.

Zoolang, zoolang heb ik gedacht

Zoolang, zoolang heb ik gedacht
aan moed van liefde en macht van zorgen.
Mijn kranke lichaam vond geen rust.

Zoolang, zoolang heb ik gedacht
aan die mij boven zorg bemint.
Ik zocht vergeefs haar schoone hoofd
en teeder heb mijn hand gekust
gelijk een kind.

Aan wat bedroeft, bedreigt, belooft,
en duister hangt verborgen,
heb ik zoolang gedacht.
Toen slaap zou komen stond de morgen
in den nacht.

Ach, uit oude koude boeken

Ach, uit oude koude boeken
straalt zoo zelden 't warme lied.
Komt de schoonheid u niet zoeken
zoek, ach, zoek de schoonheid niet.

Maar zijn liefde en zon u zegen,
alle wolken staan verguld
en de schoonheid danst u tegen
op het lied dat u vervult.

Eéne alleen kan geven

Eéne alleen kan geven
vreugd en schoon verdriet,
straalt door gansch mijn leven;
kust mijn hart en lied.

Eéne alleen kan branden
in hetzelfde vuur,
draagt op hooge handen
mijner dagen duur.

Ik heb het koren niet zien bloeien

Ik heb het koren niet zien bloeien,
en 't is reeds af.
Hoe snel, hoe snel de granen groeien
naar hun graf!

Mijn hart, laat maaien dan, laat binden;
veel liefs, veel leeds.
Die trouw en diep het leven minden
leven steeds.

De uren ruischen groen

De uren ruischen groen.

Daar is noch uw noch mijn,
noch vaste vorm voor vasten naam.
De dagen voelen dat zij zijn
van ons te zaam.

In een blauwen groei
trekken zij de heemlen langs
vol strak verlangen naar den bloei
des ondergangs.

Komt dan de nacht
met sterrenblauw de ziel verhoogen,
Zoo breekt mijn kracht
tot zuiver vreugd voor engeloogen.

Zon trilt aan d' anderkant
der aarde, en rijst en steekt uit haast
het oost in brand,
dat zij, volschoone Vrouwe,
ons jong geluk aanschouwe.

Wanneer de tijd zal komen

Wanneer de tijd zal komen
dat ik in eigen land zal vreemde zijn,
dan zoek ik vruchteloos naar de oude boomen
en de oude vrienden mijn.
Ik heb mijn lief, mijn leed en leven
mijn arme volk gegeven,
schonk velen veel, vraag niemand iets.
Kon moederaarde mij bedekken als goed koren.
Alwaar ik lig zal men een wonder hooren:
schoon ruischend Dietsch.

De zon stond op de zee

De zon stond op de zee
in purpren pracht.
Het water van de zee
riep naar den nacht.
Toen staarde ik in uw oogen om
en zag den dag die eeuwig klom.

De zon zonk in de zee
en door ons bloed.
Een wolkje boven zee
bleef lang in gloed.
Wij traden heilig, hand aan hand,
en met de heemlen blauwde 't land.

De groote zon gaat onder

De groote Zon gaat onder
en laat in mij haar licht,
het diep en eeuwig wonder
dat ruischt door dit gedicht.

Omwentlen is mijn leven
en worstlen met het lot;
maar dagen zwaar van streven
zijn dagen zwaar van God.

Al leef ik land- en rustberoofd

Al leef ik land-en rustberoofd,
in trouwe,
ik weet een plaatsje voor uw hoofd
waar ik u zoet aanschouwe.

Daar komt geen ander ooit te gast,
Mijn hartken heeft zijn vollen last,
in trouwe,
zijn vollen last.

Haat verwijdert mij van God

Haat verwijdert mij van God,
liefde voert mij nader.
Grauwt ellende door mijn lot,
laat mij liefde, Vader.

Valt de wereld van mij af,
waar de sterren blinken
laat mij in der liefde graf
in Uzelf verzinken.

Voor uw handen bloeit mijn lied

Voor uw handen bloeit mijn lied.
Liefste, pluk,
roode dagen van verdriet,
rooder van geluk.

Rooder dagen komen thans,
zomergroot.
Liefste, pluk mijn harte gansch.
Zie, hoe rood.

En toen geen sterren

En toen geen sterren aan den hemel stonden
en alle straten in een glans van dooi,
toen heb ik zomer in mijn hart gevonden.
Die nacht was mooi.

Ik ging mijn gang: Ellende was vergeten,
de twijfel aan der menschen mild gemoed,
Een zuiver voelen, sterker dan al weten,
trilde in mijn bloed.

Daar hoorde ik hoe de zon
zich herwaarts spoedde
en die met eender oogen zonne ziet,
mijn eeuwig trouwe, rijke, schoone, goede
schonk mij dit lied.

Toen ik voor dauw mij heenbegaf

Toen ik voor dauw mij heenbegaf,
het was schoon licht.
De volle maan wierp volle schaduw af
de morgendeuren stonden dicht.

De morgendeuren stonden dicht,
maar bernden open.
Het werd een wonderbaar gezicht,
die hemel en mijn hopen.

Mijn ziel was jong, mijn hart was luid,
al strijd, al brand, al wonne.
De sterke sterren weken uit,
en lieten mij vóór zonne,
mijn zonne!

Wie daar rijzen, wie daar vielen

Wie daar rijzen, wie daar vielen,
voor het licht dat leven leent,
in den drijf der zielen
stroomen wij vereend,

stuwen uit en strevend blijven
trouw om trouwe en trotsch om trotsch,
tot we samen drijven
in de diepten Gods.

Ik heb vóór uwe ziel

Ik heb vóór uwe ziel mijn reinste ziel genoten.
Ik heb op uwen mond der sterren God gekust.
Voor andre lippen zijn mijn lippen
    lang gesloten
en al mijn gang is vast en al mijn daad bewust.

Zooals ik liefheb kan geen mensch
    de liefde denken
tenzij gijzelf, mijn Vrouw, die eender
    liefde voelt.
Daar is geen strijd om vreugd die vromer
    vreugd kan schenken,
daar is geen roep naar God die hooger
    God bedoelt.

In deze wereld, die zoo zwak en menig
zijn wij, door liefde alleen,
sterk en één.

Hoe gloeit, hoe gloeit, hoe gloeit vandaag

Hoe gloeit, hoe gloeit, hoe gloeit vandaag
het stukje zon dat ik als harte draag!
Het stukje zon, zoo sterk aan 't slaan,
den laaien leeuwerik trekt het aan.

Hoe schalt, hoe schalt, hoe schalt het lied,
dat uit mijn hart naar wijden hemel schiet!
Gods vlam is door mijn hart gegaan.
Nu mag de dag vol wolken staan.

Blauw welft zich uwe ziel

Blauw welft zich uwe ziel
vol sterren om de mijne.
Uw oogen zijn zoo groot dat gansch
de nacht er schijne.
Dat is de hemel daar ik lig en kniel.

Dat is de hemel waart
om,'t bloeien van uw pracht,
de godheid huivert.
Uw ziel heeft mijne ziel gezuiverd.
Schoon is de nacht.

Als heemlen blauwen heuvlen groen

Als heemlen blauw en heuvlen groen
en de aarde spruit uit pracht van boomen:
dan voel ik met zijn wilden zoen
den sterken zomer komen.

Dan staat mijn liefste voor de heg,
hoort blijden slag en tierelieren,
en al wat wintersch gooit ze weg
in lucht van eglantieren.

Om scherpe torens waait de wind,
vol hoog verlangen, wonder hopen.
Schouw op, mijn heerlijk zomerkind:
de groote zon bloeit open.

Zoet sterreken aan de lucht

Zoet sterreken aan de lucht,
gij blinkt zoo blauw en buiten stof,
kent geen gerucht
in uwen hof.

Zoet sterreken, klaar van vreugd,
Zoo hoog heeft Zij mijn Ziel gebracht,
dat u geheugt
een schoone nacht.

Zoet sterreken, buitenwaartsch
gevonk van Gods geheimenis,
straalt om wat aardsch
en hemelsch is.

Leedskelk, dien ik ten bodem dronk

Leedskelk, dien ik ten bodem dronk.
angstuur dat ik behoefde,
gezegend Wie u overschonk,
mijn hart tot heil beproefde.

Toen menigeeen mij dood en haat
was éene al liefde en leven;
toen menigeeen mij schimp en smaad
heeft zij de zon gegeven.

Geen mensch en kent Gods oogenblik,
zijn vreugd door smart gezonden.
In lange ballingschap heb ik
mijn vaderland gevonden.

Hoe konden wij, schoon hart

Hoe konden wij, schoon hart, bij menschen
en daarmidden
Zoo bovenmenselijk groot en grootsch
gezegend zijn,
was daar de zonne niet, die wij te zaam
aanbidden,
en in der zielen glans des hemels wederschijn?

Heb ik, uit eigen volk verstooten,
lang gezworven,
gij volgtet trouw en klaar, gelijk de dag
den nacht.
Die mij ter dood verwezen zijn voor mij
gestorven;
doch in mijn diepste leeft die mij het
diepste bracht.

Voorspoed is alles niet, en arbeid méer
ter wereld.
Hartsliefde omhelst den arbeid, loutert
elke vreugd.
Wat onder vaste zon ook wankende
verdwerelt,
dat heil is eeuwig dat ons eeuwiglijk geheugt.

Zonouter

Zonouter
hooger vreugd en smart,
Liefde, louter
dit brandend hart.

Laat zijn roode wenschen,
die vol vlammen staan,
langzaam niet verslensen,
maar in pracht vergaan.

Is hun gloed vergeten
in den langen nacht,
laat dan éene weten
waar ik lig en wacht.

Die den dag verreinde,
outer onzer min,
heerlijk zij het einde
als 't begin.